

DE HOLENMAN WIL RUST

Drie jongens zaten elkaar aan te kijken in een kamer die verschilde van alle kamers die ze in hun leven hadden gezien, maar vrolijk werden ze er niet door.

‘Mooi hoor,’ zei Bob Evers met een scheve blik naar een man die bezig was met koffie. ‘Prachtig zelfs, een ondergronds huis met de afmetingen van een klein paleis, compleet met grootbeeldtelevisie, uitbundige koelkast en gastenkamer met bad, maar het uitzicht is me te beperkt.’

Arie Roos smoorde een gaap. ‘Uitstekend geslapen, maar waarom voor de lierelarelot ben ik dan toch nog moe? Omdat de lucht anders is?’

‘Plus een gevoel van opsluiting,’ voegde Jan Prins er aan toe. ‘Hoe paleisachtig je eerste indruk ook is, het blijft in feite een hol en we kunnen er niet uit zolang lastige lieden in de buurt rondlopen.’

De man, die de naam Hotze Benjamins droeg, liet een dienblad met koppen koffie op een onderarm balanceren. ‘Alles is een kwestie van wennen,’ zei hij kort. ‘Jullie voelen je opgesloten, ik voel me vrij. Niemand komt mijn huis binnen zonder raketwerper of bazooka en sinds vannacht heb ik een piano staan om de dagen mee door te komen. Als ik uitgelezen ben, welteverstaan.’ Hij knikte met zijn hoofd naar rijen boeken. ‘Dat ben ik zomaar niet, want er zijn schrijvers die ik lees en herlees.’

‘Zoals?’

‘Gavin Lyall en Donald Hamilton. Ze zijn vrijwel vergeten, stom genoeg, net als Trevanian en nog een stel.’ Hotze pakte een afstandsbediening en drukte op knoppen waarna op het tv-scherm de beelden verschenen die werden opgenomen door camera’s die buiten zijn

holwoning waren opgehangen. ‘Linksboven zie je een van de boswachters. Hij weet dat hij meer dan één deur door moet voor hij bij me is.’

Bob pakte een koffiemok en keek over de rand naar Hotze. ‘Gaat hem dat lukken, bij je komen?’

‘Niet als ik niet wil en dat weet hij. Kijk, hij mimet dat hij me wil spreken.’ Hotze liep naar het scherm en het leek of hij de lipbewegingen bestudeerde. ‘Ik ben er niet goed in, maar een deel van de woorden krijg ik mee. Het gaat over vannacht. Iets met auto’s. De vogelkijkhut. Ik denk tenminste dat hij dat zegt.’

‘Niets waar je de indruk door krijgt dat de man je ergens van verdenkt?’

Hotze maakte een afwerend gebaar en boog zich verder naar het scherm. ‘Hij wil me gewoon spreken,’ zei hij, terwijl hij bleef kijken. ‘Niets bijzonders. Hij zegt het drie keer.’

‘Wat doe je?’

‘Niets,’ zei Hotze die zich van het scherm wegdraaide. ‘Ze weten waar ik mijn bakfiets altijd neerzet en die fiets staat er niet, want die is bij een garage in een buurtschap die ze Punthorst noemen.’ Hij maakte een nijdig gebaar. ‘Als-ie daar nog is. Dat wil ik weten dus ik moet vroeg of laat mijn huis uit.’

Arie snaaide een koekje uit een blikken trommel waar een plaatje op had gezeten dat vrijwel was weggesleten. ‘Dat doe je pas als die man weg is?’

‘En jullie weg willen.’

‘Dat is eigenlijk nu,’ zei Jan op stellige toon. ‘Begrijp me goed. Ik ben blij dat we vannacht hier konden slapen, want we waren alle drie bekaf, maar ik heb geen plannen je boekenplanken leeg te lezen en een groot pianist word

ik toch niet. Ik wil naar buiten, naar de frisse lucht.'

'Die van Amsterdam? Wat je fris noemt.'

Jan keek nijdig. 'Je hebt een goed ventilatiesysteem, maar ik vind het hier niet bepaald lekker. Ik wil gewoon naar buiten.'

Hotze keek spottend. 'Omdat je wilt weten waar Oltman woont, de man die ons een nacht lang heeft belaagd, en